

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ

ΚΑΤΑΛΗΞΕΙΣ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΩΝ ε.φ. βαρύτονων ρημάτων

	φωνηεντόληκτα	οδοντικόληκτα τ,δ,θ,ζ	Χειλικόληκτα π,β,φ,πτ	Ουρανικόληκτα κ,γ,χ,τι/σσ
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ	- ειν	- ειν	- ειν	- ειν
ΜΕΛΛΟΝΤΑΣ	- σειν	- σειν	- ψειν	- ξειν
ΑΟΡΙΣΤΟΣ	- σαι	- σαι	- ψαι	- ξαι
ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝ	- κέναι	- κέναι	- φέναι	- χέναι

➤ Απαρέμφατο ΑΟΡΙΣΤΟΥ χωρίς αύξηση και ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ με αναδιπλασιασμό

Απαρέμφατο ΕΝΕΣΤΩΤΑ του ρήματος είμι : είναι

ΕΝΑΡΘΡΟ

- ισοδυναμεί με ουσιαστικό
- είναι πάντα τελικό (=να)
- λειτουργεί ως Υ, Α, προσδιορισμός

π.χ. Τὸ φονεύειν ἄδικόν ἐστι. (Υ)
Ἦρξαντο τοῦ διαβαίνειν. (Α)
Ἐπιθυμία τοῦ πιεῖν. (ετερόπτ. προσδιορ.)

ΑΝΑΡΘΡΟ

α) ειδικό (=ότι) - ἄρνηση οὐ(=δεν)

με ρήματα

- λεκτικά (λέγω, φημί, ὁμολογῶ),
- γνωστικά (γινώσκω, ἀκούω, πυνθάνομαι),
- δοξαστικά (νομίζω, οἶμαι, ἡγοῦμαι)

Λειτουργεί συντακτικά ως:

- Υ απροσώπων ρημάτων - εκφράσεων
- Α ρημάτων ή περιφράσεων
- Κ
- Επεξήγηση προηγούμενης λέξης
- Προσδιορισμός
- Απόλυτο απαρέμφατο

β) τελικό (=να) - ἄρνηση μή

με ρήματα ,

- βουλευτικά (βούλομαι, θέλω, ἐπιθυμῶ, ζητῶ),
- δυνητικά (δύναμαι, ἔχω),
- αποπειρατικά (τολμῶ, πειρῶμαι, ἐπιχειρῶ),
- προτρεπτικά (κελεύω, παραινῶ, προτρέπω, συμβουλεύω),
- απαγορευτικά (ἀπαγορεύω, ἀποτρέπω, κωλύω)
- παραχωρητικά (ἐπιτρέπω, ἐῶ) κ.ά.

π.χ. Καλόν ἐστιν ἐπαινεῖν τοὺς νέους.
Βούλομαι περὶ τοῦ πολέμου λέγειν.
Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν.
Ὁ ῥήτωρ τοῦτο παρήνεσε, πολεμεῖν γενναίως.
Δημοσθένης ἰκανώτατος λέγειν ἦν.
Φίλιππος ἐστὶν ὁ μέγιστος ἐχθρός συντόμως εἰπεῖν.

ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ

α) ΤΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΙΑ

ίδιο με το Υ του ρήματος
(σε ονομαστική)

Π.χ. Ἐπιθυμῶ τὸ καλὸν πράττειν.
Θηβαῖοι λέγουσιν βοηθήσειν Κορινθίους.

Σήμ. Τὸ απαρέμφατο ως ρηματικός τύπος μπορεί να χρειάζεται Α ή Κ
(ανάλογα με το ρήμα από το οποίο σχηματίζεται το απαρέμφατο)

β) ΕΤΕΡΟΠΡΟΣΩΠΙΑ

διαφορετικό από το Υ του ρήματος
(μπαίνει σε αιτιατική)

Σωκράτης γομίζει τὴν ἀρετὴν διδασκῆν εἶναι.
Πέρσαι εὐχονται Κύρον εὐτυχεῖν.